

4. ledna 1926 narážkou na citovaný dvorní dekret uváděl. Za tohoto stavu věci netřeba zabývat se s otázkou, zda tu byly podstatné náležitosti kupní smlouvy. předmět a cena, jasně ujednány, protože nejde v tomto řízení o splnění smlouvy, nýbrž o chování advokáta zlehčující čest a vážnost stavu. Proto není ani třeba obírat se otázkou knihovních břemen a skutečné ceny vtělené služebnosti bytu. Nezávažným jest pólsléze tvrzený rozpor jednacího protokolu se skutečností ohledně výslechu svědka »F-a«, a nelze mluvit o zmatečnosti, nymě v odůvodnění napadeného nálezu, jež jest jasné a srozumitelné. Obviněný byl právem uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Čís. 84 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu předpokládá, by se závadné jednání dostalo k vědomosti osobám, které nejsou příslušníky stavu advokátského a u kterých by mohlo býti nebezpečí, že by mohly ze závadného jednání jednoho člena stavu advokátského nepříznivě usuzovati o členech ostatních; pokud se jednání obviněného nedostalo na veřejnost a zůstalo skryto uvnitř komory, nelze mluvit o zlehčení cti a vážnosti stavu.

Advokátní komora jest každému advokátu v jejím obvodu úřadem představeným a dohlízejícím a jest povinností advokátovou dbáti její příkazů.

Nezodpovědění přípisů advokátní komory jest porušením povinností povolání, nikoliv však nezodpovědění přípisů kárné rady, které byly řízeny na advokáta jako na obviněného; máť i v kárném řízení obviněný právo odepřít odpověď (§§ 203, 245 II tr. ř., §§ 41 II, 59 kárn. stat.).

Neplacení komorních příspěvků advokátem není kárným přečinem, nýbrž je jen nepřístojností, jejíž vytknutí přísluší advokátní komoře a jejímu výboru (výnos býv. mín. práv z 28. ledna 1895, čís. 23.882).

Předpisu § 31 kárn. stát. je vyhověno, byly-li obviněnému zaslány stížnosti proti němu s vyzváním, by se o nich vyjádřil; neučinil-li tak a k líčení se nedostavil, aniž se dal zastupovati, nemůže to doháněti v odvolacím řízení.

Ustanovení § 3 kárn. stat. vztahuje se obdobně i na kandidáty advokacie, zapsané v seznamu advokátní komory.

Kárné přečiny se nepromlčují.

Podle § 2 kárn. stat. je kárná rada povolána zakročiti kárně proti advokátovi bez rozdílu, zachoval-li se způsobem, který je na újmu cti a vážnosti stavu, ve svém povolání či mimo své povolání, zejména i ve svém životě soukromém.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, zavinil-li si advokát špatný finanční stav tím, že neprováděl příkazy jemu dané a do kanceláře se nedostavoval, takže klienti nebyli s to v kanceláři ho zastihnouti.

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů po neveřejném líčení odvolání obviněného do nálezu kárné rady slezské advokátní komory v Opavě ze dne 29. prosince 1928, jímž byl odvolatel uznán vinným přečiny porušení povinností povolání a přečiny zlehčení cti a vážnosti stavu, částečně vyhověl a napadený kárný nález změnil v ten smysl, že 1. odvolatele uznal v bodu I B kárného nálezu vinným jen přečinem porušení povinností povolání, spáchaným tím, že neodpověděl na přípisy advokátní komory, a že ho osvobodil z přečinu porušení povinností povolání a z přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, spáchaných prý tím, že neodpověděl na přípisy presidia kárné rady (bod I B) kárného nálezu); 2. že odvolatele osvobodil z přečinu porušení povinností povolání a z přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, spáchaných prý tím, že přes četná vyzvání nezaplatil komorní příspěvky (bod I C) kárného nálezu). Důsledkem toho obviněnému vyměřil znova trest. V ostatních směrech odvolání nevyhověl a zůstal napadený kárný nález v ostatních částech nedotčen.

Důvody:

Odvolání, pokud napadá kárný nález v částech, ponechaných tímto rozhodnutím v platnosti (bod I A, D a II kárného nálezu) jest neodůvodněno. Odvolání vytýká kárnému řízení zmatečnost, jednak proto, že obviněný nebyl předvolán k výslechu a v důsledku toho nebyl ani slyšen, jednak že se účastnil jednání kárné rady přisedící Dr. Isidor W., jehož prý mohl obviněný pro podjatost odmítnouti. O porušení předpisu kárného statutu nelze mluvit. Podle výslovného ustanovení druhého odstavce § 31 kárného statutu může vyšetřovací komisař vyslechnouti obviněného ústně nebo písemně. Tomuto předpisu bylo řádně vyhověno tím, že obviněnému byly — spolu s přípisy ze dne 24. ledna, 30. srpna, 2. října a 21. listopadu 1928 — postupně opisy stížností jednotlivých stran na obviněného podle toho, jak docházely na advokátní komoru, zasílány a obviněný byl pokaždé vyzván, by se o nich do 8 dnů vyjádřil. Odvolání ani nepopírá, že obviněnému byly doručeny i přípisy kárné rady ze dne 16. července a 12. prosince 1928, jimiž mu byla sdělena usnesení ze dne 25. června a ze dne 3. prosince 1928, že je důvod k zahájení kárného řízení. Takto bylo nejen vyhověno formálnímu předpisu druhého odstavce § 29 kárného statutu, nýbrž obviněný zvěděl zároveň z obsahu obou přípisů o veškerých bodech obvinění proti němu. V přípisu kárné rady ze dne 17. prosince 1928 byl obviněný výslovně upozorněn na právo vyloučiti podle § 35 kárného statutu až do započetí líčení bez udání důvodů, dva členy kárné rady odmítnutím z účasti na líčení. Možnosti, uplatnit toto právo, zbavil se obviněný tím, že se, byv o ústním líčení řádně vyrozuměn, k líčení ani osobně nedostavil, ani se při něm nedal zastupovati obhájcem.

Ve věci samé napadá odvolání body I A, D a II kárného nálezu tím způsobem, že proti skutkovým zjištěním nálezu staví nebo na jejich doplnění uvádí některá buď odchylná nebo nová tvrzení vlastní, nabízejíc zároveň důkazy o správnosti některých svých tvrzení. Vývody

svými snaží se odvolatel dohoniti to, co učiniti bylo jeho právem a jeho věcí za přípravného vyhledávání nebo ještě při ústním líčení. Možnost obhájit se proti obviněním, přednésti tvrzení, nyní v odvolání uváděná a nabídnouti o nich důkazy, zmařil si obviněný sám tím, že jednak neodpovídal vůbec na přípisy advokátní komory a předsednictva kárné rady, jednak se nedostavil ani k jednání kárné rady. Než skutečnosti tvrzené v odvolání jsou vesměs takového rázu, že by, ani kdyby byly prokázány, nebyl mohl ohled na ně nic změnit na přesvědčení kárné rady o kárném provinění odvolatelově.

Kárný přečin shledala kárná rada i v tom, že obviněný, ač byl vícekrát upomenut, nevydal 187 Kč, přijatých jím jako bývalým náměstkem správce úpadkové podstaty. Nález zjišťuje dále, že mobilární exekuce, kterou byl proto nucen vésti proti obviněnému zemský civilní soud v Praze, neměla výsledku, poněvadž nebyly nalezeny věci podléhající exekuci. Kárná rada právem shledává, že obviněný byl po zákonu povinen, by jako advokát, ustanovený náměstkem správce úpadkové podstaty, řádně odvedl peníze, patřící úpadkové podstatě, spatřuje jeho další kárné zavinění i v tom, že nechal dojít na exekuci, nad to bezvýslednou. O domnělé bezelstnosti odvolatelově nemůže vůbec býti řeči. Důraz, se kterým odvolání připomíná, že náměstkem správce úpadkové podstaty, později jejím správcem byl obviněný jakožto kandidát advokacie v roce 1924 a že tehdy neb o něco později byly mu šekovým úřadem zaslány také řečené peníze, nemá významu vzhledem k tomu, že se jednak vztahuje podle § 3 kárného statutu to, co je v něm ustanoveno ohledně advokátů, obdobně i na kandidáty advokacie, zapsané v seznamu advokátní komory, jednak se kárné přečiny vůbec nepromlčují (rozh. čís. 5 dis. sb. n. s.). Na újmu cti a vážnosti stavu jednal obviněný podle bodu II. nálezu potud, že si svůj očividně špatný finanční stav, zračící se v tom, že jsou proti němu vedeny různé exekuce, zavinil sám způsobem, jakým vykonává advokacii, totiž tím, že podle zjištění nálezu neprovádí příkazy jemu dané, že klienti nejsou s to, zastihnouti ho v kanceláři, kam se téměř vůbec nedostavuje, tak, že ani nemůže žádati, by mu stranami byly svěřovány právní věci. Odvolatel, který i tu jen tvrdí, že zjištění nálezu jsou z větší části nepravdivá, je na omylu, míní-li, že tu jde o zjev rázu čistě soukromého, které nemají co činiti s důstojností a s čestností advokátního stavu. Přehlížíť, že podle § 2 kárného statutu jest kárná rada povolána zakročiti kárně proti advokátovi bez rozdílu, zachoval-li se způsobem, který je na újmu cti a vážnosti stavu, ve svém povolání či mimo své povolání, tedy najmě i ve svém životě soukromém. V oněch směrech jeví se proto dovolání neodůvodněným a musilo býti zamítnuto.

Naproti tomu nelze přisvědčiti kárnému nálezu v těchto směrech: Kárný nález neprávem kvalifikuje nezodpovědní přípisy advokátní komory i jako porušení cti a vážnosti stavu. Zlehčení cti a vážnosti stavu předpokládá, by se závadné jednání dostalo k vědomosti osobám, které nejsou příslušníky stavu advokátského a u kterých by mohlo býti nebezpečí, že by mohly ze závadného jednání jednoho člena stavu advokátského nepříznivě usuzovati o členech ostatních. Pokud se tedy jed-

nání obviněného nedostalo na veřejnost a zůstalo skryto uvnitř komory, nelze mluvit o zlehčení cti a vážnosti stavu (viz sb. n. s. čís. 29 dis.). Jak již v rozhodnutí sb. n. s. čís. 39 dis. bylo vysloveno, jest advokátní komora každému advokátovi v jejím obvodu úřadem představeným a dohlížejícím a jest povinností advokátovou dbáti jejich příkazů. Bylo proto povinností obviněného, by přípisy, pokud vyšly od advokátní komory, řádně zodpověděl. Nezodpovědění jich právem bylo kvalifikováno za porušení povinností povolání. Jinak má se tomu však, pokud jde o přípisy kárné rady, které byly na něho řízeny jako na obviněného. Právě tak jako v řízení trestním dáno jest obviněnému na vůli, chce-li na otázky odpovídati čili nic (§§ 203, 245 II tř. ř.), nelze ani v řízení kárném, kde při nedostatku výslovného předpisu jest užití obdobně zásad řízení trestního (arg. §§ 41 II, 59 kárn. st.), obviněnému přičítati k tíži, když nezodpověděním přípisu kárné rady použil svého práva jako obviněný odepřít odpověď kárnému soudu. Předpisování a vybírání komorních příspěvků jest vnitřní věcí komory, kde nevystupuje komora proti svému členu jako nadřízený úřad, vykonávající pravomoc, ustanoveními § 23 adv. ř. a § 1 kár. st. mu propůjčenou, nýbrž jako zájmová korporace při výkonu svého hospodářství, která má možnost po případě i exekucí příspěvků se domoci (článek VIII zák. ze 16. listopadu 1906, čís. 223 ř. zák.). Nelze proto opomenutí při placení příspěvků kvalifikovati za kárný přečin, nýbrž jen za nepřístojnost, jejíž vytknutí přísluší advokátní komoře a jejímu výboru (viz též výnos býv. min. práv z 28. ledna 1895, čís. 23.882).

Čís. 85 dis.

Zkrácení cizích práv ve smyslu § 53 čís. 3 kárn. stat. může se advokát dopustiti jen porušením povinností povolání.

Povinností advokáta chovati se, jak čest a vážnost stavu mu přikazuje, nevzniká ještě subjektivní právo třetích osob na takové chování se advokátů, a to ani tehdy, když jim nelze upřít zvláštní osobní zájem.

Jde-li o zlehčení cti a vážnosti stavu, nemají třetí osoby práva stížnosti, neshledala-li kárná rada v (jejich) oznámení důvod ke kárnému zakročení.

(Rozh. ze dne 7. června 1929, Ds I 11/29.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů nevyhověl stížnosti Dra Karla H-a, advokáta v T., do usnesení kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 28. března 1929, jímž bylo vysloveno, že není důvodu ke kárnému stíhání Dra Karla S-a, advokáta v T.

Důvody:

Kárná rada advokátní komory v Praze rozhodla k udání stěžovatele na Dr. Karla S-a, že není důvodu ke kárnému stíhání, poněvadž v jednání Dr. S-a nelze spatřovati ani porušení povinností povolání ani zlehčení